

نظام سیاسی اسلام در عصر غیبت از منظر آیت الله جوادی آملی

نویسنده:

علی مجتبی زاده

منتشر شده در:

فصلنامه علمی پژوهشی حکومت اسلامی؛ شماره ۱

چکیده:

از واژه مردم سالاری دینی، برداشت‌های متعددی ارائه شده است. در برخی از این برداشت‌ها، مردم سالاری دینی امری ترکیبی در قالب دموکراسی روشی تبیین شده و در برخی دیگر، به مثابه امری بسیط تلقی شده است. برداشت آیت الله جوادی آملی از این اصطلاح در دسته دوم قرار می‌گیرد که آن را ترکیبی از دموکراسی و دین نمی‌دانند، بلکه دارای سرشتی واحد و برگرفته از دین می‌شمارند. مقاله حاضر با مطالعه آثار آیت الله جوادی آملی تلاش می‌کند به گونه‌ای روشمند، برداشت وی از مردم سالاری دینی را استخراج نموده، مفهوم آن را در کنار مفاهیم هستی، وحی، عقل، انسان و جامعه که مهم‌ترین مفاهیم در منظومه فکری و مفهومی ایشان است، بازسازی و ارائه نماید. مردم سالاری دینی الگویی از نظام سیاسی است که بر پایه اصل خضوع مردم در ساحت قدس الهی، در چارچوب هدایت دین و نهاد دینی، تدبیر عقلانی مردم و حاکمیت آنها به رسمیت شناخته می‌شود.

کلید واژه‌ها:

عقل، انسان، وحی، جامعه، هستی، اندیشه سیاسی، مردم سالاری دینی